

Sygn. akt II K 1668/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2015r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant: Joanna Szajkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2015 r.

s p r a w y : M. W.

syna K. i K. z d. I.

ur. (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 października 2014 r. w J., woj. (...) wbrew przepisom Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie substancje psychotropowe w postaci 0,16 grama amfetaminy i środki odurzające w postaci 13,45 grama marihuany

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

I. uznaje oskarżonego **M. W.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to za podstawie art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu **M. W.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza ustalając na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby na 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. W.** karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych każda;

IV. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) zarządzając ich zniszczenie;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu **M. W.** kary grzywny zalicza okres jego zatrzymania w dniu 16 października 2014 r.;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza w całości od oskarżonego **M. W.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 210 złotych, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu 100 złotych opłaty.

Sygn. akt II K 1668/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. mieszka w J. przy ul. (...). W dniu 16 października 2014 roku M. W. idąc ulicą (...) w J. został zatrzymany kontroli przez patrol Policji. Podczas przeszukania jego osoby, w przedniej kieszeni jego spodni znaleziono środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości 0,16 gramów. Wówczas M. W. zaczął uciekać. Po ujęciu go i ponownym przeszukaniu znaleziono w tylnej kieszeni jego spodni środek odurzający w postaci 13,45 gramów marihuany. Narkotyki te posiadał M. W. na własny użytek.

/ dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 16-17,50;
- zeznania świadka M. K. k.34-35;
- protokół przeszukania k.2-4,9-10;
- protokół użycia wagi z k.6,30;
- protokół użycia testera narkotykowego k.7-8,29/

M. W. był uprzednio jednokrotnie karany sądownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 11 lipca 2012r. w sprawie III K 819/12 skazano go za czyn z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałania narkomanii na karę grzywny.

/ dowód:

- dane o karalności oskarżonego k. 24;
- odpis wyroku k. 27/.

Zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że amfetaminę kupił od nieznanego mu osoby na swój użytek zaś marihuanę samodzielnie wysuszył ze znalezionej rośliny także na własny użytek. Dodał, że uciekał przed Policjantami, gdyż nie chciał, żeby znaleźli przy nim marihuanę. Zapewnił, że nie jest uzależniony od narkotyków a zażywa je wyłącznie okazjonalnie.

Sąd zauważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego były wiarygodne. Nie miał on bowiem żadnego powodu by przyznać się do okoliczności narażającej go na odpowiedzialność karną, gdyby taki fakt nie miał miejsca w rzeczywistości. Brak było przy tym jakiegokolwiek dowodu przeciwnego, który podważyłby wiarygodność wyjaśnień oskarżonego, iż posiadane środki odurzające i substancję psychotropową posiadał na własny użytek jak również, iż narkotyki zażywa okazjonalnie, nie będąc osobą zażywającą ją w sposób szkodliwy.

Sąd nie znalazł podstaw do podważania wiarygodności zeznań świadka M. K.. Świadek ten z racji wykonywanej funkcji – jako funkcjonariusz Policji dokonywał czynności służbowych z oskarżonym w wyniku których ujawniono przy nim posiadane przez niego narkotyki. Nie miał zatem powodu by wskazywać na niezgodne z rzeczywistością okoliczności.

Jako wiarygodne Sąd uznał dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie. Zostały one bowiem sporządzone przez powołane do tego podmioty, w granicach ich kompetencji, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

M. W. swoim zachowaniem z dnia 16 października 2014 r. polegającym na tym, że posiadał przy sobie substancje psychotropowe w postaci 0,16 gramów amfetaminy i środki odurzające w postaci 13,45 gramów marihuany, wyczerpał znamiona czynu z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Oskarżony jest osobą pełnoletnią działającą w normalnej sytuacji motywacyjnej. Można mu zatem przypisać winę.

Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. Wiedział bowiem, że posiadanie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz środka odurzającego w postaci marihuany jest zabronione i pomimo tego takie narkotyki posiadał.

Oskarżony posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy oraz środek odurzający w postaci marihuany. Miał on bowiem te narkotyki w swoim władaniu tj. w kieszeniach swoich spodni oraz chciał je posiadać, wiedząc, iż są to narkotyki. Zamierzał je bowiem zażywać.

Ilość posiadanej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy (0,16 gramów) wystarczała na jednorazowe odurzenie najwyżej jednej osoby zaś ilość posiadanego środka odurzającego w postaci marihuany (13,45 gramów) wystarczała na jednorazowe odurzenie około 27 osób.

W ocenie Sądu dla określenia kryterium znacznej ilości środka odurzającego, a więc kryterium ilościowego wystarczającego do jednorazowego odurzenia się znacznej ilości osób odwołać się należy do pojęć z zakresu wykładni językowej. Z tego też punktu widzenia nie może budzić wątpliwości, że "znaczny" to duży, ponadprzeciętny, pokąźny, zatem wyraźnie odróżniający się od pozostałych.

Zważywszy, iż przepis art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje typ podstawowy (ust 1), uprzywilejowany (ust 3) a także kwalifikowany (ust 2) przestępstwa konieczne jest precyzyjne rozgraniczenie tych typów w zależności od ilości tychże środków. W ocenie Sądu ustalenie, iż znaczna ilość narkotyków to taka, która pozwala na jednorazowe odurzenie kilkudziesięciu osób (tak m.in. wyrok SN z dnia 14.07.2011r. w sprawie IV KK 127/11, za LEX nr 897769) spowodowałyby, iż podstawowy typ tego czynu występowałby incydentalnie gdyż posiadanie tych narkotyków stanowiłoby albo wypadek mniejszej wagi albo stanowiło by ich znaczną ilość. Podkreślić zaś należy, iż typ kwalifikowany to wszak typ wyjątkowy, pociągający za sobą surowe, negatywne konsekwencje w zakresie odpowiedzialności karnej.

Ustalenie, iż znaczna ilość narkotyków zachodzi w każdym przypadku, gdy ta ilość (niezależnie od rodzaju narkotyku tj. czy dotyczy to tzw. narkotyków twarde czy nie) to kilkadziesiąt jednorazowych porcji, powodowałyby przyjęcie, że posiadanie na własny użytek niewiele ponad 10 gramów środka odurzającego w postaci marihuany karnoprawnie kwalifikowane byłoby w taki sam sposób jak hurtowe posiadanie chociaż np. 1000 kg kokainy. Sąd podziela przy tym stanowisko SA w Krakowie, iż należy sprzeciwiać się obniżaniu progu ilości znacznej i zawężanie tego pojęcia, a więc de facto zacieranie różnic pomiędzy ilością nieznaczną, zwykłą - przeciętną oraz znaczną (por. uzasadnienie wyroku SA w Krakowie z dnia 5 kwietnia 2013r. w sprawie II AKa 47/13).

Mając na względzie fakt, iż oskarżony posiadał, wbrew przepisom ustawy narkotyki, stanowiące jedną porcję (jednorazową dawkę pozwalającą na odurzenie jednej osoby) amfetaminy oraz niespełna dwadzieścia siedem porcji marihuany Sąd uznał, iż jego czyn wyczerpał znamiona występku z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, nie zaś znamiona typu kwalifikowanego – o jakim stanowi art. 62 ust 2 tej ustawy.

Na stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu miały wpływ: postać jego zamiaru, okoliczności popełnienia czynu oraz ilość posiadanych narkotyków. Wprawdzie ilość substancji psychotropowej oraz środka odurzającego nie była mała, gdyż stanowiła łącznie około 28 porcji narkotyku dla jednej osoby, jednakże Sąd nie przeoczył przy tym, iż większość tych narkotyków stanowiła marihuana (nie będąca tzw. narkotykiem twardym). Nadto oskarżony posiadał te narkotyki na własny użytek – co niewątpliwie zmniejszało stopień społecznej szkodliwości jego czynu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu. Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał przednią karalność oskarżonego za przestępstwo podobne.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii kara 3 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do jego winy i stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. Kara ta uzmysłowi mu naganność jego postępowania oraz a przez to wpłynie na niego wychowawczo.

Zdaniem Sądu kara w tym wymiarze spełni nadto swoje cele w zakresie prewencji ogólnej wskazując, iż przestępstwo nie pozostaje bez odpowiedniej odpłaty karnoprawnej.

Sąd uznał, że dla osiągnięcia zakładanych celów kary nie jest konieczna izolacja oskarżanego od społeczeństwa. W ocenie Sądu istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca stosownie do art. 69 § 1 k.k. zawiesić wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Ta pozytywna prognoza kryminologiczna pozwala przypuszczać, iż pomimo zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego i nie wejdzie w konflikt z prawem. Wprawdzie był on uprzednio karany sądownie – jednakże na karę o charakterze wolnościowym. Istniały zatem wobec niego przesłanki jakich o stanowi art. 69 § 1 k.k. umożliwiające warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary. Dla zweryfikowania przyjętej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, w ocenie Sądu wystarczający był dwuletni okres próby, toteż taki okres na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. został ustalony.

Sąd orzekł wobec oskarżonego także karę grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. w wymiarze 40 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł. Sąd uznał, że dodatkowa dolegliwość finansowa, wobec zawieszenia wykonania wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, jest niezbędną dla osiągnięcia zakładanych wobec niego celów kary.

Na poczet tej kary grzywny (tj. kary która jest rzeczywiście wykonywana) Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie – w dniu 16 października 2014r. (k.5 akt sprawy) przyjmując wynikającą z przepisu art. 63 § 1 k.k. zasadę, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

Sąd orzekł na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz (...) tj. posiadanych przez oskarżonego narkotyków, zarządzając ich zniszczenie.

Zasadą w procesie karnym jest ponoszenie przez oskarżanego kosztów procesu a wyjątkiem od zasady zwolnienie od tego obowiązku. Oskarżony posiada stałą pracę otrzymując wynagrodzenie w kwocie 1500 złotych miesięcznie. Nie istnieją zatem w ocenie Sądu przesłanki określone w art. 624 k.p.k. przemawiające za zwolnieniem go w całości lub części od ponoszenia tych kosztów. Z tych też względów Sąd, na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 210 złotych w tym wymierzył mu 100 złotych opłaty.